

A kultikus tévésorozat regényalapja

A POLDARK CSALÁD

4. Warleggan

*finep
selection*

WINSTON GRAHAM

WINSTON GRAHAM

A POLDARK
CSALÁD

4. Warleggan

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

CORNWALLNAK ABBAN A TENGERPARTI HÁROMSZÖGÉBEN, ami Truro, St. Ann's és St. Michael településeket kötötte össze, nem zajlott kiterjedt társasági élet. Hat nagy ház volt itt – jobban mondván hat olyan, amit úri népek laktak –, ám a körülmények nem ösztönözték őket közelebbi érintkezésre.

Az egyikben, a Mingoose-lakban, ami a legöregebb és a legkeletibb fekvésű volt, Ruth Treneglos, más néven Teague, minden tőle telhetőt megtett, hogy új lendületet vigyen a társasági életbe, ám a gyermekvállalás az utóbbi időben jócskán beszűkítette a lehetőségeit; bárdolatlan férjét, Johnt csak a vadászat érdekelte, az apósa pedig, aki süket volt, és kizárólag a tudománynak élt, vajmi keveset törődött azzal, ki fordul meg a szalonjában. A Werry-lakban, ami a legnagyobb és leghitványabb háznak számított a környéken, Sir Hugh Bodrugan terpeszkedett böfögve, mint valami kéjsóvár vulkán, miközben Constance Lady Bodrugan, a mostohaanyja, aki olyan fiatal volt, hogy akár a leánya is lehetett volna, kutyákat tenyésztett, kutyákat etetett és folyton-folyvást csak a kutyákról fecsegett.

A háromszög másik, nyugati oldalán lévő Strázsa-lakot, azt a század elején épült otromba, palladiánus stílusú házat Sir John Trevaunance és egy özvegy, gyermektelen bárónő lakta; Killewarrent pedig, ami nem tűnt többnek egy felcicomázott parasztháznál, Ray Penvenen, aki még a szomszédjánál is gazdagabb és óvatosabb volt.

A két közbülső ház esetében viszont, melyek közül az egyik jóformán a tengerparton állt, a másik pedig majdnem közvetlenül mellette, a kezdeményezőkétség hiánya természetellenesnek számított, nemcsak az épületek elhelyezkedése folytán, hanem azért is, mert mindkettőt fiatal házások lakták, akiknél a társasági események szinte már elvárásszámba mennek. Sajnálatos módon egyik háztartás sem számított vagyonosnak.

A Sawle és St. Ann's közötti magaslaton, a fák takarásában megbúvó Trenwith-lakban, az Erzsébet korabeli, patinás szépségű házban lakott Francis Poldark, a felesége, Elizabeth, nyolc év körüli fiuk és Francis nagynénje, Agatha, aki olyan vén volt, mint az országút. Három mérföldre keletre állt a hatodik és egyben legkisebb ház, a György korabeli Nampara-lak, ami a haszonelvűség jegyében épült, de sohasem készült el teljesen, ennek ellenére sajátos egyediség és báj jellemezte, akárcsak a tulajdonosait. Ross Poldark élt itt a feleségével, Demelzával; a fiuk, Jeremy nemrég töltötte be az első életévét.

A hat ház közül az első kettőnek tehát a kutyák és a csecsemők szolgáltattak elfoglaltságot; a másik kettőnél minden körülmény adott lett volna a szórakozáshoz, csak éppen az akarat hiányzott; míg az utolsó kettőnél csak az akarat volt meg. Ezért is okozott akkora meglepetést és felbolydulást, amikor 1792 májusában öt ház meghívást kapott a hatodik ház tulajdonosának huszonnegyedikén tartandó estélyére. Sir John Trevaunance azt írta, hogy mivel a nővére

éppen nála vendégeskedik, és a fivére, Unwin, Bodmin parlamenti képviselője, szintén a birtokon tartózkodik, ki akarja használni a kínálkozó alkalmat.

Ez olyan harmatgyenge ürügynek tűnt, hogy mindenki azt találgatta, miféle indok vezethetett a többéves hagyomány megtöréséhez. Demelza Poldark azonmód talált is egyet.

Amikor Demelza kézhez kapta a levelet, Ross már fent volt a bányában – az új bányában, ahol mostanság olyan sokat időzött –, Demelza pedig türelmetlenül várta a hazatértét.

Miközben Demelza uzsonnához terített – a vacsora csak nyolc órakor volt esedékes –, azon tűnődött, vajon milyen végkimenetellel zárul Ross legújabb és valószínűleg legutolsó hazárdjátéka. A Szi-eszta-telep, a hegyi bánya, amit Ross hat társával együtt indított '87-ben, továbbra is jól prosperált, ám a férfi tavaly eladta az üzlet-része felét, hogy ebbe a jóval kockázatosabb vállalkozásba fektesse a pénzét.

Az eddigi eredmények nem sok jóval kecsegtettek. A két fiatal redruthi mérnök által tervezett új, remek szivattyúgépet beüzemelték, és a masinával kapcsolatos állítások maradéktalanul be is igazolódtak. De harminc öl mélyről, ahová régen az öregek szálltak alá, csak kiszolgált jutazsákok kerültek elő; az új negyven- és ötvenölös szintek pedig, amiket a lelőhelyek újbóli kiaknázása érdekében nyitottak, gyakorlatilag terméketlennek bizonyultak, és ahol volt valamicske hozam, ott is silány anyagot produkáltak. A gép hiába működött a lehető legnagyobb határfokon, attól még szén hajtotta, és a dolgok jelen állása szerint vészesen közeledett a nap, amikor a völgy elcsendesül, és a masinát kikezdi a rozsda.

Demelza kinézett az ablakon. Ross az unokatestvére és egyben üzlettársa, Francis kíséretében közeledett a kert felől. Elmélyülten

beszélgettek, Demelza azonban látta rajtuk, hogy nem egy hirtelen jött felfedezés okán. A nő egyre gyakrabban fürkészte feszülten Ross arcát, amikor az belépett az ajtón.

Felkapta Jeremyt, aki épp járni tanult, és nagy buzgalmában kis híján lerántotta a terítőt az asztalról, majd a fiúcskával a karján a bejárati ajtóhoz ment, hogy ott fogadja az érkezőket. A szél befújta zöld csíkos pamutszoknyája alá.

Amikor a férfiak már elég közel értek, Francis így szólt:

– Demelza, hát te már sosem asszonyosodsz meg? Szavamra, mintha csak tizenhét lennél! Nem akartam eljönni, de a csuda vigye el, a friss levegőn egészen újjászülettem, és úgy vélem, egy finom uzsonna nálatok teljessé tenné a gyógyulást.

– Most először jársz idekint? Remélem, a bányába nem mentél le.

– Másodszor. És nem, nem mentem le. Ross megint egyedül kuktakodott, a szokásos eredménnyel. Jeremy újabb fogacskával büszkélkedhet, ha jól látom. Úgy emlékszem, legutóbb még csak három volt neki.

– Hé! – kiáltott fel Ross. – Vigyázz, mert veszélyes terepre merészkedtél!

Nevetve mentek be a házba. Jeremy gondoskodott róla, hogy az uzsonna első felét teljesen neki szenteljék, de Gimlettné nemsokára bejött érte, és a felnőttek végre nyugodtan beszélgethettek. Demelza kissé kifulladásra töltötte ki magának a második csésze teát. Egy rakoncátlan hajfűrt folyton a szemébe hullott.

– Komolyan jobban vagy, Francis? Teljesen lement a lázad?

– Csak egy kis influenza – felelte Francis. – Mind elkaptuk, de én jártam a legrosszabbul. Choake eret vágott rajtam és perukéreggel tömött, ennek ellenére meggyógyultam.

Ross kinyújtózott, és kényelembe helyezte hosszú lábait.

– Miért nem fogadod meg Dwight Enyst? Lelkes, tájékozott, és ismeri a legkorszerűbb gyógymódokat.

Francis felmordult.

– Amióta világ a világ, Tom Choake lát el bennünket. Amondó vagyok, hogy ezek a csodadoktorok mind egyformák. Egyébiránt úgy tudom, Enys barátunk benne van a slamasztikában a vén John Ellery miatt.

– Miért, mi lelte az öreget?

– Azt mondják, fogfájásra panaszkodott, és Enys három fogát is kivette, de gyökerestül, ahogy szokta. Mint tudjátok, Choake megelégszik azzal, hogy csak a koronákat csavarja le. Dwight módszerre ezúttal visszafelé sült el, és Ellery fájdalma azóta sem csillapodik.

– Dwight csakugyan gondterheltnak tűnt, amikor tegnap itt járt – mondta Demelza.

– Túlságosan a szívére veszi a kudarcait – felelte Ross. – Úgy vélem, ez nagy hátrányt jelent a szakmájában.

– Ez minden szakmában nagy hátrány – jegyezte meg Demelza gondosan kerülve a férje tekintetét.

Francis kérdőn vonta fel a szemöldökét. A hirtelen beálló csendben Demelza levette a borítékot a kandallópárkányról.

– Meghívót kaptunk, Ross! Képzeld csak, ezekben a cudar időkben! Te is kaptál, Francis? Nagy eseménynek nézünk elébe, ha jól sejtem. Gondolom, ki kell csípnünk magunkat. Elizabeth mit szól a dologhoz?

– Trevaunance-éktól? – kérdezte Francis, miközben Ross elolvasta a meghívót. – Igen, ma mi is kaptunk egy levelet. Az az ember vénségére teljesen megbolondult. Bár Sir Johnt ismerve úgy érzem, nem ok nélkül adja az örületet.

– Á – kiáltott fel Demelza –, nekem is épp ez jutott eszembe!

Ross felpillantott a levélből.

– Mire céloztok? – kérdezte.

Francis Demelzára sandított, ám a nő várakozón nézett rá.

A férfi felnevetett.

– A nejed és én, Ross, nem vagyunk valami jóhiszeműek. Ray Penvenen unokahúga, Caroline, nagy örökség várományosa, még-hozzá a saját jogán. Unwin Trevaunance már két éve koslat a nyomában. Talán most jelentik be, hogy a vadat leterítették.

– Nem is tudtam, hogy a hölgy itthon van.

– Ha jól tudom, a múlt héten tért vissza Oxfordshire-ből.

– De – szólt közbe Demelza – ha az eljegyzést kívánják bejelenteni, nem Mr. Penvenennek kellene estélyt adnia? Azt hittem, ez a módja. Ross, megígérted, hogy veszel nekem egy illemtankönyvet, de azóta is hiába várom.

– Megleszel te anélkül is. Szeretem, ha a feleségem természetesen viselkedik, és nem köti gúzsba magát mindenféle mondvacsinált előírásokkal.

– Mellesleg Ray Penvenen még a saját eljegyzése alkalmából sem rendezne estélyt, tehát nyugodtan spekulálhatunk – mondta Francis.

– Azért elmentek? – kérdezte Demelza.

– Azt hiszem, Elizabeth a vizitelős pillantásával nézett rám, amikor délután eljöttem otthonról.

– Ha ezek ketten össze akarják kötni az életüket, remélem, kellő körültekintéssel járnak el – jegyezte meg Ross. – Ha Caroline Penvenen sokáig időzik a környéken, az valószínűleg felkavarja Dwightot. Örülnék, ha biztonságban tudhatnám Caroline-t Unwin mellett.

– Hallottam, hogy volt valami köztük Enysszel, amikor a kisasszony legutóbb itt járt, de szerintem Enys van annyira bölcs, hogy ne bonyolódjon bele az ügybe.

– Nekem olybá tűnik, hogy egyetlen férfi sem elég bölcs, ha a nő nem az – felelte Demelza.

Ross derűsen pillantott fel.

– Ez találó meglátás. Tán személyes tapasztalaton nyugszik?

A nő egyenesen a férfi szemébe nézett.

– Igen, Ross, személyes tapasztalaton. Gondold csak el, milyen bolondságokra lenne képes értem Sir Hugh Bodrugan, ha hagynám!

Ross csak ekkor döbbsent rá, mi lappangott a szavai mélyén, és hogy a megjegyzésével akár a saját házasságukra is utalhatott volna. Örült, hogy a felesége nem értette félre a mondandóját. Abba már nem gondolt bele, hogy két évvel ezelőtt még egy szemernyi kétely sem merült volna fel benne az üggyel kapcsolatban.

Nagyjából az idő tájt, amikor Francis és Ross lesétált a bányából teázni, George Warleggan leszállt a lováról a Trenwith-lak előtt.

Első pillantásra senki sem gondolta volna róla, hogy egy kovács unokája, aki családjának első kiművelt nemzedékét képviseli, hacsak a ruházata el nem árult valamit gondosan elrejtteni kívánt életútjáról. Egyetlen vidéki földesúr sem öltözött volna fel ilyen elegánsan egy délutáni látogatáshoz, még akkor sem, ha George-hoz hasonlóan a ház úrnőjét kívánja elkápráztatni.

Miután Tabbné beengedte őt, és idegesen Mrs. Poldark keresésére sietett, George a hallban sétálgatott, és a lovaglópálcájával kopogtatta a csizmáját, miközben az ősök képeit bámulta. Ez a szegénység másfolyen volt, mint az, amit a három mérföldre lévő Nampara-lakban láthatott. Francis és Elizabeth talán nem voltak vagyonosabbak a kuzinjaiknál; de egy patinás Erzsébet-kori házat nem lehet néhány év alatt tönkretenni. George éppen a több száz apró üvegablából

álló pompás ablakot bámulta, amikor lépéseket hallott, és ahogy megfordult, látta, hogy Elizabeth szökell lefelé a lépcsőn.

A férfi láttán a nő lelassított, és tétován tette meg az utolsó fokokat.

– Ni csak, George... amikor Tabbné azt mondta... nem akartam elhinni, hogy...

– Hogy csakugyan idemerészkedtem. – A férfi udvariasan a nő keze fölé hajolt. – A közelben jártam, így hát benéztem, hogy átad-jam a születésnap ajándékomat a keresztfiamnak. Gondoltam, eny-nyit tán megengedhetek magamnak.

A nő, továbbra is bizonytalanul, elvette a férfitől a csomagot.

– De hisz Geoffrey Charlesnak csak hónapok múlva lesz a születésnapja.

– Ez még a tavalyi. Megkésve jöttem, nem korán.

– Francis...

– Tudja-e, hogy itt vagyok? Nem. És ha tudná? Igazán túlléphet-nénk már ezen a gyerekes ellenségeskedésen. Elizabeth, higgye el, nagy örömömre szolgál, hogy viszontláthatom. Nagyon nagy örömömre...

A nő rámosolygott George-ra, nem pirulva, mint néhány évvel az-előtt, de a férfi bókjá még így is megmelengette a szívét. Nem tudta, George mennyire őszinte, az iménti kijelentése azonban annak hatott. Úgy tűnt, a férfi zömökebb lett, mióta utoljára találkoztak, és a nagy-darab testből halványan már kirajzolódott a leendő középkorú férfi árnyéka. De George bárhogyan viselkedett is Ross-szal – ezt Elizabeth máig nehezményezte –, Francisszel szemben messzemenőkéig tisztessé-ges, Elizabethtel szemben pedig határtalanul gáláns volt.

A téli szalonban Elizabeth kibontotta a kis csomagot, amit a fér-fi hozott, és egy aranyórát talált benne. Feldúltan próbálta visszaad-ni a túlzottan nagylelkű ajándékot, a férfi azonban hallani sem akart a dologról.

– Tegye be a fiókba, ha úgy érzi, a fia még túl kicsi hozzá. A nézeteltérésünk őt nem érinti. Mire elég idős lesz ahhoz, hogy felvegye, talán mi is kibékülünk.

– A nézeteltérést nem én szítottam – felelte a nő. – Mostanában nagyon csendes errefelé az élet, minden barátot örömmel fogadok. De ismeri Francist. Roppant mélyérzésű ember, és ha most betoppanna, a barátságunk talán még nagyobb csorbát szenvedne.

– Más szóval megpróbálna kiebrudalni – felelte kedvesen George. – Nos, kegyed most minden bizonnal azt fogja gondolni rólam, hogy aggasztóan körültekintő vagyok, de a Sawle-templom melletti emelkedőn hagytam az inasomat. Ha meglátja Francist, még időben figyelmeztethet engem, így nem kell csetepatétól tartania. – A férfi vállat vont. – Persze ha attól félnék, hogy kegyed gyávának tart, nem biztos, hogy megteszem.

Elizabeth leült az ablakpárkányra, és kinézett a fűszerkertre. George olyan óvatosan méregette, mintha üzleti ügyben tárgyalnának.

Elizabeth így szólt:

– Mindenekelőtt szeretném megköszönni az anyám és apám iránt tanúsított kedvességét. Anyám még mindig gyengélkedik, és az, hogy a házába invitálta őket...

– Külön meghagytam nekik, hogy ne szóljanak kegyednek.

– Tudom. Apám említette. De azért mégis megírta, mennyire előzékenyen viselkedett velük, amíg önnél tartózkodtak.

– Szóra sem érdemes. Mindig is nagyra becsültem az ön édesanyját, amiért ilyen bátran viseli a betegségét. Csodálom, hogy nem adják el a házukat és költöznek önökhöz.

– Ez már... az én fejemben is megfordult. De Francis szerint nem ez a megoldás...

Elizabeth hirtelen elhallgatott.

George leült, és a fogához érintette a lovaglópálca ezüstborítású végét.

– Elizabeth, nem várom el kegyedtől, hogy bármilyen módon is hűtlen legyen Francis nézeteihez, már ami engem és a nézeteltérésünket érinti, de nem gondolja, hogy ideje lenne elfelejteni a történeteket? Mire jó ez az ellenségeskedés? Francis csak megnehezíti a saját dolgát. Kegyed is tudja, hogy ha a rosszindulat vezérelne, akár már holnap csődbe vihetném. Tudom, hogy nem szívesen mondja ki, de ebben, ugye, kegyed sem kételkedik?

– Nem kételkedem benne – válaszolta Elizabeth, immár kipirultan.

– Bárcsak másképp lenne minden! Úgy szeretném, hogy másképp legyen! De amíg ez a viszály tart... szeretném, ha segítene a békülésben.

Elizabeth kioldotta a reteszt, és résnyire nyitotta az ablakot, hogy beengedje az enyhe szellőt. Az arcéle olyan határozottan vált el a függöny barna hátterétől, akár egy kámeafej.

– Először azt mondja, nem biztat hűtlenségre, azután meg kényszerít, hogy állást foglaljak...

– Nem. Egyáltalán nem. Csak arra kérem, hogy legyen a közvetítőm.

– Gondolja, hogy jó közvetítő lennék? George, ön ugyanolyan jól ismeri Francis észjárását, mint én. Meggyőződése, hogy ön állt Ross meghurcolása mögött, hogy ön...

– Jaj, Ross...

George, amint megszólalt, rögtön érezte, hogy rosszat mondott, de azért folytatta, csupán a neheztelést számúzta a hangjából.

– Tudom, hogy az ön szeretete Ross iránt határtalan, Elizabeth. Bárcsak én élvezhetném azt a kegyet, amit ő! De öntsünk tiszta

vizet a pohárba! Ross és én iskoláskorunk óta nem jutunk zöld ágra. Ez valami... zsigeri ellentét lehet. Nem szíveljük egymást. De az én részemről mindez nem több pusztán ellenérzésnél. Ross részéről azonban betegség. Egyik szerencsétlenségből a másikba zuhan, és mindenért engem hibáztat!

Elizabeth időközben felállt.

– Kérem, ne mondja ezt! Nem szép öntől, hogy ilyesmivel traktál!

A nő már indult volna, a férfi azonban nem húzódott félre, és Elizabeth arra ocsúdott, hogy George szorosan előtte áll, és nem ereszti az ablakmélyedésből.

– Ross véleményét már ismeri. Mi olyan elítélendő abban, ha az enyémet is meghallgatja? Hadd mondjam el, milyen helyzetbe került, és mit tett azért, hogy mentse a bőrért.

A nő nem szólt. Miután az első akadályt leküzdötte, George így folytatta:

– Ross lobbanékony, nyakas és meggondolatlan. Erről igazán nem én tehetek. Ross beleszületett a jómódba, a család, ahonnan származik, generációkra visszamenően dúskál a pénzben. De senki sem kényszeríti, hogy úgy viselkedjen, ahogy. Négy évvel ezelőtt azzal a légből kapott ötlettel állt elő, hogy rézolvastót nyit Cornwallban. Engem hibáztat a bukásáért, holott a terv már a kezdetektől fogva kudarcra volt ítélve. Aztán amikor a bukás következtében nehéz helyzetbe került, a büszkesége nem engedte, hogy a barátaihoz forduljon segítségért; így, tovább gyarapítva az adósságait, aláírt egy váltót ezer fontról uzsorakamatra. A váltó csak most került a nagybátyám kezébe, innen tudok róla, és Ross azóta is a kamatokat nyögi. Ő azonban nem elégedett meg ennyivel, hanem talaly, egy jövedelmező bánya tulajdonosaként, eladta az üzletrésze felét, és rábírtá Francist, hogy társuljon be mellé a Grácia-telep nevű

pénznyelőbe, amit az apja már húsz évvel ezelőtt kimerített! Amikor végül koldusbotra jut, vele együtt, minden biztonnyal engem fog hibáztatni, amiért egyik napról a másikra kiloptam a rezet a földjéből!

Elizabeth végre kiszabadult, és átvágott a szobán. A vendége kisérelagadtatta magát, de az igazság valahol félúton lehetett George és Francis érvelése között. Elizabeth maga sem tudta meghatározni, milyen érzelmek fűzik Rosshoz, és úgy érezte, van abban valami perverzitás, hogy ilyen élvezettel csodálkozik rá a másik oldal érveire.

George nem követte. Egy perc múlva megszólalt:

– Ugye tudja, hogy kegyed az egyik legszebb nő Angliában?

A kandallópárkányon álló óra ötöt ütött. Amikor csend lett, Elizabeth azt felelte:

– Ha csak a fele is igaz lenne annak, amit ön állít, azt mondanám, ez kedves, de azt hiszem, így, hogy Francis nincs itt, inkább merész. Tudomásom szerint...

– Ha az igazság kimondása merészség, én azt is vállalom – felelte George, miközben nem teljes nyugalommal, de egy pillanatra sem meghunyászkodva simított végig hímzett mellényén –, mert ez az igazság. Sokat mozgok társaságban, és biztosíthatom önt, hogy nem hízelgek, és nem is képzelődöm. Forduljon meg! Nézze meg magát a tükörben! Talán túl jól ismeri önmagát ahhoz, hogy észrevegye. De a férfiak észreveszik. Mások is, nem csak én. És még többen lennének, mindkét nem tagjai közül, ha kegyed szabadabban mozogna, és mindenkinek megmutatná magát. Ma is gyakran hallom: „Emlékeztek Elizabeth Poldarkra... Talán Chynoweth lány lehetett? *Micsoda* szépség volt! Vajon mi lehet vele?”

– Gondolja, hogy...

– Ha – folytatta George – Francis megengedné, segíthetnék neki. Játszadozzon csak a bányájával, ha ahhoz van kedve, de ez csak

mellékes elfoglaltság lehet. Egyszer, amikor itt jártam, már említettem, hogy tudok néhány zsiros állást. Egyszerre kettőt is ajánlhatnék neki, akár még ma. Nincs ezen semmi szégyellnivaló. Kérdezzék csak meg a lelkészüket, honnan szerezte a diplomát, vagy az őrnagyuk a zászlóalját: úgy, hogy egy barátjuk a megfelelő időben beajánlotta őket a megfelelő helyre. Ez... ez az élet nem önnek való. Nem-hogy nem érdemli meg a szegénységet, még fölöslegesen is szenved!

Elizabeth hosszasan hallgatott. Bármit gondolt is George bókjairól, a férfi szavai fájó pontot érintettek. Elizabeth már huszonnyolc éves volt, és tudta, hogy a szépsége nem tart örökké. Egy kezén meg tudta volna számolni, hányszor járt társaságban a huszonötödik születésnapja óta.

– Jaj, George, ez igazán kedves öntől! Ne higgye, hogy nem tudom. Annál is inkább, mert tisztában vagyok vele, hogy ön semmit sem nyer az ügyleten. Én...

– Épp ellenkezőleg – vágott közbe George. – Nagyon is sokat nyerhetek rajta.

– Én nem is tudom, mit mondjak. Tejben-vajban fürösztí anyámat és apámat, a fiamat, és Francisszal is ugyanezt tenné, ha kötélnek állna. Bárcsak véget vethetnék ennek a vizálykodásnak! Istenemre mondom, én lennék a legboldogabb! De amikor azt sugallja, hogy ez önnek semmiség, nem áztatja magát? Semmi sem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik. Bárcsak az lenne! Én már azzal is megelégednék, ha helyreállna a barátságunk.

George a kandallóhoz lépett.

– És kivenné a részét a helyreállításából?

– Ha ön is megteszi a magáét.

– Hogyan?

– Segítsen meggyőzni Rosst, hogy nem az ellensége.

– Ross nem érdekelt.

– Nem, de Francis most már Ross üzlettársa. Ha az egyikük nem nyugodt, akkor a másik sem az.

George a lovaglópálcájára meredt. Elizabeth reménykedett, hogy a férfi tekintete nem neki szól.

– Természetfölötti képességeket tulajdonít nekem. Mit akar, mit tegyek?

– Ha megteszi, ami öntől telik – felelte Elizabeth –, akkor én is.

– Remélem, tartja magát az alkunkhoz.

– Természetesen.

George a nő keze fölé hajolt, és ezúttal megcsókolta, meglehetősen régimódi szertartásossággal, amiben ennek ellenére mégis minden benne volt, amit a férfi üzeni akart.

– Nem szükséges kikísérnie – mondta George. – A lovam a bejárat előtt áll.

George kilépett a szobából, becsukta maga után az ajtót, és átvágott a nagy, üres hallon. A szél egy kilazult ablaktáblát zörgetett. Amikor George a bejáratához ért, Agatha néni jött ki a kis szalonból, és totyogó léptekkel a férfi felé indult. George igyekezett észrevétlenül közlekedni, az öreg hölgynek azonban – bár süket volt, mint az ágyú – sasszeme volt.

– Nahát, itt sülyedjek el, ha ez nem George Warleggan! Ne morogj! Az emberek majd megteszik helyetted. Évek óta be sem tetted a lábad a házunkba! Nem ereszkedsz le hozzánk, mi?

George mosolyogva hajolt az aszott kéz fölé.

– Ni csak, a vén satrafa! A férgek már biztosan belefáradtak a várakozásba. Nem szép dolog, ha az ember már a föld fölött elrothad.

– Nem ereszkedsz le hozzánk, az bizony! – ágált tovább Agatha, és egyik reszkető kezét a másik mellé helyezte a botján. – Nézzék csak ezt a mellényt! Emlékszem, kisfiú korodban, George, alig voltál nagyobb Geoffrey Charlesnál. Hogy meg voltál illetődve, amikor először léptél be ide! De most már más szelek fújnak.

George mosolyogva bólintott.

– Törvénybe kellene iktatni, hogy az öregasszonyok szabadon megmérgezhetőek, asszonyom. Vagy az ember egy párnát nyom az arcukba, és már végük is. Ha ön lenne a legutolsó Poldark, én magam tenném meg. De sose aggódjon, az unokaöccsei már a saját sírjukat ássák. Nem tart sokáig.

Agatha néni szeméből egy könnycsepp buggyant elő, és átlósan legördült a barázdált arcon. Nem az érzelmek jele volt, csak úgy megtörtént néha.

– Emlékszem, te mindig is Francis barátja voltál, sohasem Rossé. Mit is mondtál? Az első alkalommal ideges voltál, egy tejfölösszájú, Charles meg is kérdezte: hát mit tanult ez a fiú az iskolában? Változnak az idők. Emlékszem, hajdanán még Truróból sem tudtál úgy átlovagolni, hogy valami útonálló vagy nincstelen ónmosó megfutamodásra ne készítetett volna. Találkoztál Francisszel?

– Csak Elizabethtel – felelte George, majd ismét meghajolt. – Hogy mikre nem emlékszik, vén satrafa! Alig várom, hogy a testével együtt az emléke is sírba szálljon.

– Viszlát! – mondta Agatha néni. – Gyere el máskor is, és vacsorázz velünk! Szokatlanul gyér itt a társaság mostanában.

FRANCIS NEM SOKKAL HAT ÓRA ELŐTT ÉRT HAZA. Elizabeth az ablaknál zsámolyhuzatot hímzett, Agatha néni pedig a lankadó tűz mellett gubbasztott.

– Hú, de meleg van itt! – Francis az ablakhoz ment, és kinyitotta. – Nénje, feküdjön vissza, ne itt ropogtassa az öreg csontjait! – mondta, de nem barátságtalanul.

Agatha néni rászegezte a tekintetét.

– Elszalasztottad a látogatónkat, Francis. Hajszál híja, hogy elkerülted. Mostanában ritkán kapunk vendéget. Igazán itt marasztalhattad volna vacsorára, Elizabeth!

Francis a feleségére nézett, aki elpirult. Elizabethet dühítette, hogy az öreg hölgy megelőzte, és hogy ez kellemetlen érzéseket kelt benne.

– George Warleggan járt itt.

– George? – Francis hangsúlya már önmagában is sokatmondó volt. – És fogadtad?

– Igen. Nem időzött sokáig.

– Rögtön gondoltam. Mit akart?

Elizabeth a férjére emelte szürke szemét, ami ilyen esetekben különösen őszintének és szűziesnek hatott.

– Nem hiszem, hogy bármit is akart volna. Azt mondta, elunta a vizsálykodást.

– Vizsálykodást...

– Roppant szívélyes volt – szólt közbe Agatha néni. – A teremburáját, nemcsak ő maga lett előkelőbb, hanem a modora is. Majdnem olyan volt, mint a régi szép időkben, amikor a férfiak még térdet hajtottak az asszonyok előtt.

– Vajon tudja, hogy én már hátat fordítottam neki?

Elizabeth folytatta a hímzést.

– Azt mondta, mivel gyermekkorotok óta barátok vagytok, nem örülne, ha még jobban elhidegülnétek egymástól. Azt mondta, a magánügyeitekbe nem kíván beleszólni, csupán segíteni szeretne, hogy jobban kiélvezhessük az életet...

– Hallom, szépen megtanultad a leckét.

Elizabeth új színt próbált választani, az ujjai bizonytalanul lebegtek a hímzőkosár fölött.

– Akkor is ezt mondta. Akár elfogadod, Francis, akár nem.

Agatha néni így szólt:

– Emlékszem, a Du Barry-botrány évében vagy az azt követő évben hoztad ide először. Jókötésű, hajlékony fiú volt, és milyen ruhákat adtak rá! Csupa bársonyt meg selymet, látszott, hogy az anyjának semmi ízlése; a gyerek meg csak bámult, mint borjú az új kapura.

– Ügyesen forog a nyelve – magyarázta Francis –, és átkozottul meggyőzően fogalmaz. Ezt már megtanultam, még hozzá a magam kárán. Azt hiszi, hogy a barátsága révén teljesebb életet fogunk élni? Remélem, nem szédített el a hízélgésével.

– Nekem is lehet saját véleményem – felelte Elizabeth. – Bár nem tudom figyelmen kívül hagyni a tényt, hogy ha George nem lenne ilyen elnéző a jelzáloghitelek ügyében, semmilyen életet nem élhetnénk.

Francis elgondolkodva harapdálta a hüvelykujját.

– Bevallom, nem értem, miért ilyen elnéző. Ez nem vall rá. Most, hogy társultam Ross-szal... Ezért van a Grácia-telepi kaland Geoffrey Charles nevéen. De George nem tesz semmit.

– A barátságokért mégiscsak tesz valamit – jegyezte meg Elizabeth.

Francis a nyitott ablakhoz lépett, és hagyta, hogy a hűvös szellő az arcába fújjon.

– Nem tehetek róla, de úgy érzem, neked köszönhetem a védettséget.

– Nekem? Micsoda butaság! Igazán, Francis...

– Butaság? Távolról sem az. George évek óta ábrándos szemekkel bámul rád. Sohasem gondoltam volna, hogy ő is ember, és a gyengéd érzelmek igenis keresztülhúzhatják az üzleti törekvéseit, de jobb magyarázat híján...

Elizabeth felállt.

– Remélem, azért találsz különbet is. Megyek, felolvasok Geoffrey Charlesnak.

Ahogy elhaladt Francis mellett, a férfi elkapta a karját. A kapcsolatuk az utóbbi két évben szívélyesebbé vált, bár még így sem lett igazán meghitt.

– Talán nem mindenben értünk egyet, de úgy vélem, George mai látogatásának elég egyértelmű oka volt. Bármit érezzen is irántam vagy irántad, afelől nem lehet kétségünk, hogy mit gondol Ross-ról. Ha összebarátkozik velünk, és ezáltal újból éket verhet közénk

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

és Ross közé, minden bizonnyal eléri a célját. Biztos, hogy ezt szeretnéd?

Elizabeth hallgatott. Majd így szólt:

– Nem.

– Én sem.

Francis elengedte Elizabeth karját, és a nő lassan kiment a szobából.

– Akkor is meg kellett volna hívnotok vacsorára – ágált Agatha néni. – Étel akad bőven. De már semmi sem olyan, mint amikor Charles még élt. Szomorúan vallom be, de hiányzik az apád, fiam. Ő még tudta, hogyan kell úri módon elszórakoztatni a vendégeket.

Hazafelé menet, Bargus Crossnál, ahol a bitófa állt, George összetalálkozott Dwight Enysszel, aki Goon Prince irányából jött. Dwight egyetlen kurta intéssel továbblovagolt volna, George azonban megállt, és a két ló összezárt.

– Nahát, Enys doktor, látom, messzire ellovagol, ha szólítja a kötelesség. Gondolom, Truro felé nem tesz kitérőt.

– Arrafelé csak nagy ritkán.

– És ha Truróban jár, akkor sem merészkedik el a Warleggan-birtokig.

Dwight a lovát paskolgatta, míg átgondolta a választ. Úgy döntött, hogy őszinte lesz.

– Az ön családja mindig is jó volt hozzám, Warleggan úr, és ezért rendkívül hálás vagyok, de a namparai Poldarkok az első számú barátaim. A birtokuk szélén élek, a bányászai között dolgozom, az asztaluknál vacsorázom, a bizalmasuknak tekintenek. Ennélfogva jobbnak látom, ha nem próbálok két lovat megülni egyszerre.